

πάσαν ἑλληνικὴν χώραν, εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς Θεσσαλονίκην καὶ εἰς Σμύρνην, εἰς Κρήτην καὶ εἰς Χίον, ὅπως περιορισθῶμεν εἰς τὰς κυριωτέρας ταύτας ἐστίας τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἡ Ἀκολουθία ἐκείνη τοῦ Ἀκαδίστου Ὑμνου δὲν παύει ἀναπέμπουσα

πρὸς τὸν Ὑψιστον τοὺς αἰνους αὐτῆς ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος, δὲν παύει ἐνοῦσα πνευματικῶς ὅσα διέσπασεν ἡ βία, δὲν παύει ὑποθάλλουσα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὴν ἐλπίδα αἰσιωτέρου μέλλοντος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΚΑΚΟΫΡΓΗΜΑ ΤΟ ΠΑΡΑ ΤΗ «NOTRE DAME».

ὙΠΟ. ΕΔΟΤΑΡΔΟΤ ΡΟΥΔ.

Κ τῶν τριῶν ἱατροδικαστῶν, οἵτινες ἐγνωμοδότησαν ἐν τῇ μυστηριώδει καὶ πολυδουλλήτῳ τάτῃ ὑποθέσει, εἰς μόνος ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἀκαταλόγιστου τοῦ κατηγορουμένου· ἀλλὰ τὴν θεωρίαν τοῦ περὶ νοσηρῶν ὠθήσεων ἀνέπτυξεν ὁ ἱατρός οὗτος ἐν μέσῳ γενικοῦ σκεπτικισμοῦ. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψε τοσαῦτα ἐπιβαρυντικὰ γεγονότα κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, — νεαροῦ τινος δικηγόρου ἐκ τῆς πόλεως Λ... , ὀνομαζομένου Lucienpré, — ὥστε ἡ προμελέτη ἐφαίνετο βεβαία καὶ ἀναμφισβήτητος. Μετὰ τὴν εὐγλωττον καὶ πειστικὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἤρξατο ἡ ὑπεράσπισις, ἀμήχανος, συγκεχυμένη, πτωχὴ ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξεων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ λόγου ὁ συνήγορος ἀνέγνω εἰς ἐπήκοον ὑπομνηματὶ συνταχθέν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις διηγείτο ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον, τὴν τελευταίαν πράξιν τοῦ δράματος, καὶ τὸ ὅποιον ὑπόμνημα ἠκούσθη μετὰ τῆς συντονωτάτης προσοχῆς ὑπὸ τοῦ ἀκροατορίου. Ἰδοὺ τὸ

Ὑπόμνημα τοῦ κατηγορουμένου

... Ὅτε ἀπεφασίσθη ὁ γάμος μου, ἡσθάνομην πρὸς τὴν μνηστὴν μου ἡρερόν τινα καὶ ἀτάραχον συμτάδειαν· μοὶ παρέμενον εἰσέτι ἀναμνήσεις ἐρωτὸς τινος μὴ ἐντελῶς ἀποσβεσθέντος, καὶ ἐδεχόμην τὸ συνρικέσιον ὅπερ μοὶ πρόσφερετο εὐχαρίστως μὲν, ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, διὰ λόγους ἀλλοτρίους τοῦ αἰσθήματος. Εἶνε ἐπίσης ἀληθές ὅτι πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου μου — οὐχὶ δεκαπέντε ὡς ἐλέχθη ὑπὸ τινων — μετέβην εἰς Παρισίους, προφασιζόμενός μὲν ὅτι εἶχον ἐκεῖ ὑποθέσεις, πράγματι ὁμῶς διὰ νὰ λύσω τὸν δεσμόν τουτον, ὅστις μὲ ἐδέσμευε τόσο δυνάτῃ· ἀναγνωρίζω λοιπὸν ὡς ἀκριβεῖς τὰς λεπτομερείας, ἃς συνέλεξε περὶ τοῦ ταξιδίου μου τούτου ἡ ἀνάκρισις.

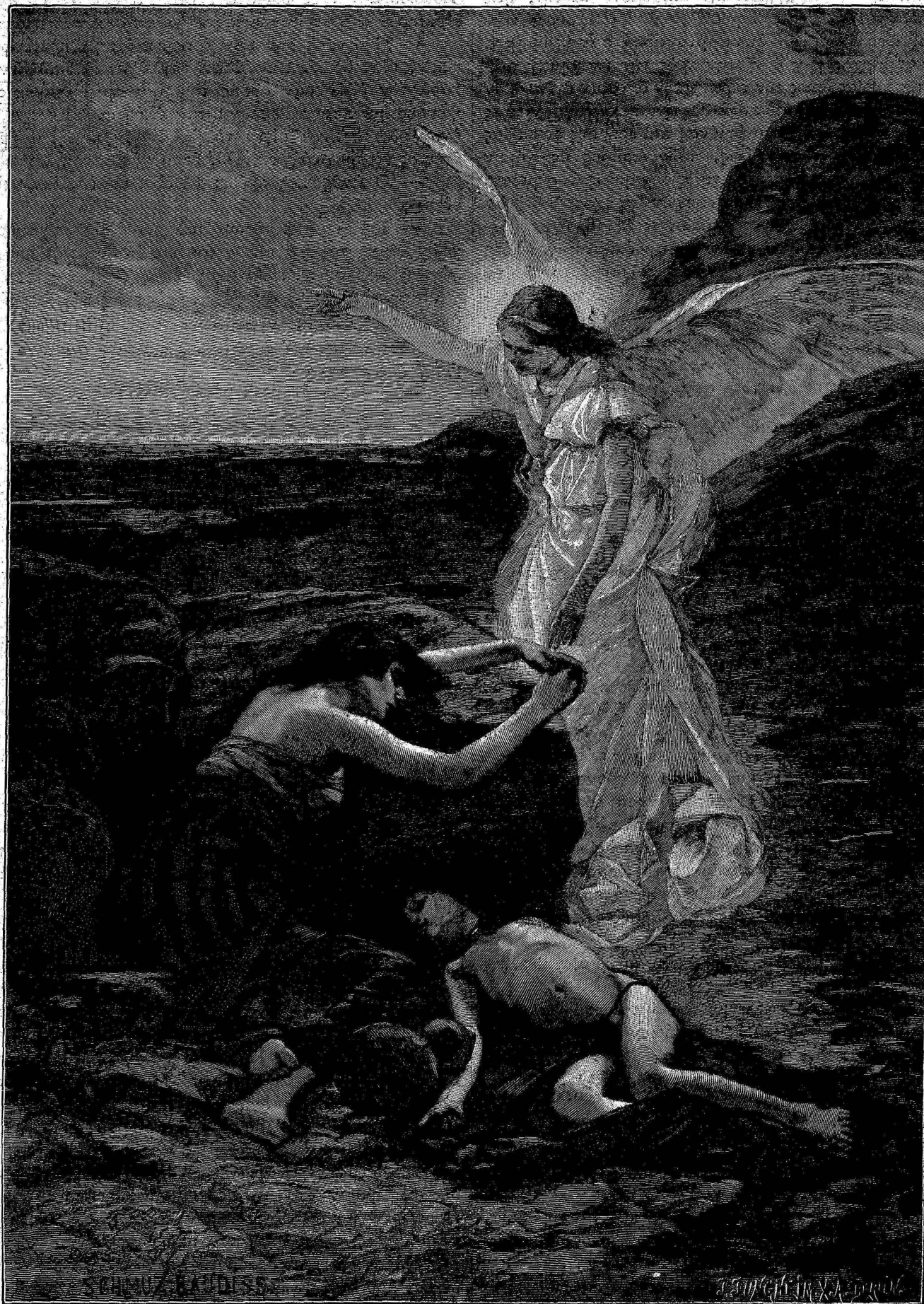
Ἐπέστρεψα εἰς Λ... , ὅλως εἰσέτι κατελιγμένος ἐκ τῶν τελευταίων μου συναίσθημάτων· αἱ ρίζαι τοῦ πάθους τούτου μοὶ ἐφαίνοντο βαδύτεραι παρὰ ποτὲ· ἡσθάνομην ἀμφιβολίας περὶ τῆς τιμότητος τῆς ὑποχρέωσέως ἣν ἐμελλον ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀναλάβω· ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εὐρισκόμεν ἢ ἀπορία περὶ τῆς διαγωγῆς ἣν ὀφείλον νὰ τῆρῃσω· ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνακαλέσω τὸν λόγον μου παρὰ τοῦ Μ. Λεμενιέ.

Ἀλλὰ, κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν χρόνον τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ δισταγμῶν μου, συνέβη τι παράδοξον ἐν ἐμοὶ· ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου εἰκὼν τῆς μνηστῆς μου, τῆς πάντοτε ἡσυχῆς καὶ τοσοῦτον γλυκειᾶς, ἡ μαγεία τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τῶν ὁποίων τὴν ἀγνὴν διαύγειαν οὐδεμία ποτὲ κακὴ σκέψις ἐτάρασσε, ἡ ἡπία καὶ πραιυντικὴ ἐπι-

δρασις, ἣν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ὅλη της ἡ μορφή καὶ ὁ χαρακτήρ της ἐν γένει, πάντα ταῦτα ἀπεδίωκον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς ταρακτικὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ ἄλλη — ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγάπησα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου κατὰ τὰ καλῆτερα ἔτη τοῦ βίου μου — ἦτο μία ἀποπλάνησις τῆς νεότητός μου· καὶ ὅτι αὕτη, τοῦναντίον, ἡ νεᾶνις αὕτη, τὴν ὁποίαν μόλις ἐγνώριζον καὶ ἦτις μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης ἔθετε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν ἰδικήν μου, ἦτο ἡ ἐπανευρεθεῖσα ὑγεία, τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀληθὲς αἶσθημα, ἐν ᾧ ἀπορροφῶνται καὶ ἐπὶ τέλους καταπραΰνονται αἱ ταραχαὶ τῶν βασανισθειῶν καρδιῶν. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἠῤῥαεν ἡ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσις μου. Μετ' οὐ πολὺ ἡσθάνομην ὅτι ὁσάκις ἡ μνηστὴ μου εὐρίσκετο πλησίον μου, ἡ ἡρεμία καὶ γαλήνη τῆς ψυχῆς της μετεδίδετο εἰς τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν ὡς εὐεργετικὸν φάρμακον, καὶ ὅτι μὲ ἐβασκαλα ὡς γλυκύτατον ἄσμα. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι πρότερον ἐπασχον πυρετὸν καὶ αὕτη μὲ ἰάτρειε· θαυπεύουσα μὲ διὰ τῶν ἐλαφρῶν δακτύλων της. Ἐθεώρησα τὸ παρελθὸν ὡς νεκρὸν — καὶ ἐσιώπησα.

Ὁ πενθερός μου ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ κάμωμεν τὸ ταξεῖδιον τῶν γάμων εἰς Παρισίους· ἡ θυγάτηρ του, ἀνατραφεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ὡς φυτόν ἐν θερμότητι, δὲν εἶχεν ἰδεῖ τίποτε κατ' ὅλην της τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο ὁ πενθερός μου ἐπεθύμει νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἀδύαν της περιέργειαν, πρὶν ἢ ἡ νεᾶνις εἰσέλθῃ εἰς τὸν μονότονον οἰκογενειακὸν βίον, τὸν ἐν ταῖς ἐπαρχείαις. Ἡ μνηστὴ μου καὶ ἐγὼ ἐπεθύμομεν μᾶλλον νὰ ἀποσυρθῶμεν εἰς ἀγνωστὸν τινα σταθμὸν τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ὅπου δὲ ἡδυνάμεθα νὰ περᾶσωμεν τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐβδομάδας μόνοι, οἱ δύο μας, λησμονοῦντες τὰ πάντα.

Μόλις ἀπὸ τινων ἡμερῶν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ μεγαλουπόλει, καὶ ἤρχισαμεν ἤδη νὰ αἰσθανώμεθα ζωηρότερον τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς ἀπομονώσεως· ἐρείναμεν λοιπὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κεκλεισμένοι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, χωρὶς νὰ βλέπωμεν τίποτε, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῶν ἔξω θορύβων. Ἐγὼ ὁμῶς ἐξῆλθον μόνος, δύο φορές· τὴν πρώτην φοράν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα στενὸν μου φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁμῶς ἀφῆκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, διότι δὲν τὸν εὔρον ἐν τῇ οἰκίᾳ του· τὴν δὲ δευτέραν φοράν, διότι μὲ κατέλαβεν αἰφνηδινῶς ἡ ἀσυγχώρητος ἐπιθυμία νὰ ἐπανιδῶ, οὐχὶ τὴν παλαιάν μου ἐρωμένην, ἀλλὰ τὰ μέρη, ὅπου τὴν συνήντων πρότερον, καὶ τινὰ ἐκ τῶν φαύλων ἐκείνων ἐντευκτηρίων ἐν Παρισίοις, εἰς τὰ ὅποια πρότερον ἐσύχναζα δυστυχῶς πάρα πολὺ, ἢ ὥστε νὰ τὰ λησμονήσω διὰ παντός. Δὲν δὲ

Η ΑΓΑΡ ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ.

Εἰκὼν ὑπὸ Schmuz Bändiss.

προσπαθήσω νὰ ἐξηγήσω τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἄλλην αἰτίαν εἰ μὴ ἰδιάζουσάν τινα εἰς ἐμὲ περιέργειαν ἐκνευριστικῶν ἐντυπώσεων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντέστην πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, τῆς ὁποίας ὅμως τὴν τυραννικὴν δυνάμιν ἐγίνωσκον ἤδη ἐκ πείρας — διότι πολλάκις μὲ περιήγαγε νύκτας ὀλοκλήρους εἰς ἀπομεμονωμένας καὶ ἐρήμους συνοικίας καὶ εἰς τόπους θορυβάδεις, τοὺς ὁποίους διηρχόμην ἀκουσίως, ὡς ὑπὸ ἀνωτέρας τινὸς δυνάμεως ὠδούμενος, ὡς ὀνειρευόμενος βαρὺ καὶ πνιγρὸν ὄνειρον, ἐνῶ ἰδέαι ἀσαφεῖς καὶ νυγματώδεις ἐκυλίσκοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου ὡς σφαῖραι κανονίου ἔχουσαι τὴν ἐπιφάνειαν πλήρη αἰχμηρῶν προεξοχῶν. — Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθην νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Ὅπως δικαιο-λογήσω τὴν ἐξοδὸν μου, ἐπλάσα δὲν ἐνθυνοῦμαι ποίαν ἱστορίαν φίλου ἀσθενούντος καὶ παρακαλοῦντός με νὰ καθίσω παρὰ τὸ προσκέφαλόν του. Ἡ σύζυγός μου μοι ἀπήντησεν ἀμέσως ἄνευ δισταγμοῦ καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ ψεῦδός μου.

— Πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως . . . Μὴ ἀνησυχῇς δι' ἐμέ, ἐγὼ δὲ γράψω 'ς τὸν πατέρα μου, ὅσο νὰ ἐπιστρέψῃς.

Ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ εὐπιστία τῆς με ἔκαμε νὰ χαμηλώσω τὰ βλέμματα. Ἀνεχώρησα λοιπὸν καὶ εἰσῆλθον εἰς διάφορα καφενεῖα σπουδαστῶν, εἰς συναυλίας κ.λ. παντάχου ἐπανεύρισκον ἐξαλειφθεῖσας ἐντυπώσεις, ἀνέπνεον τὴν ὁσμὴν πραγμάτων παρελθόντων. Ἀναμνήσεις ἀνηγείροντο, προερχόμεναι πολλάκις ἐκ μακροτάτων χρονικῶν ἀποστάσεων. Οὐδένα πόδον ἠσθάνομην πρὸς τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἀπερίγραπτός τις μελαγχολία με κατέλαβε, καὶ ἐπιέζε τὸ στήθος μου, ὅλον ἐν βαρυτέρᾳ, χωρὶς ὅμως ἐγὼ νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀποσοβίσω. Τούναντίον, εὗρισκον ἐν τῇ μελαγχολίᾳ ταύτῃ παράδοξόν τινα ἡδονήν, νοσηρὰν τινα εὐαρέσκεϊαν καὶ μοι συνέβη ν' ἀκολουθῶ ἀκουσίως ἐπὶ μακρὸν χρόνον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γυναῖκα διὰ μέσου τοῦ πληθους, καὶ ἄλλοτε νὰ χρονотριβῶ ἄνευ λόγου καθήμενος παρὰ τῇ αὐτῇ πάντοτε τραπέζῃ ἐν τῷ καφενεῖῳ. — Τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον με ἀπέπεμψαν εὐγενῶς ἐκ τινος ζυθοπωλείου, διότι ἦτο ἡ ὥρα νὰ κλείσουν. Ἀπεράσισα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον . . . Ἡ γυναῖκα μου μ' ἐπερίμενε, ἀνήσυχος ἤδη καὶ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς βεβαρηνμένους ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

— Πόσον μακριὰ μοὶ ἐφάνησαν αἱ ὥραι! μοι εἶπεν ἄμα ὡς εἰσῆλθον.

Ἐγὼ δὲ τῇ ἐξήγησα, μὲ τρέμουσαν καὶ διακοπτομένην φωνήν, ὅτι ὁ φίλος μου εὗρίσκετο εἰς χειρίστην κατάστασιν.

* * *

Τῇ ἐπαύριον, ὁ βίος ἡμῶν ἐπανήρχισεν ὡς πρότερον, γλυκύτατος καὶ ἡρεμώτατος. Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα — εἰχομεν γευματίσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῷ δωματίῳ μας — ἡ σύζυγός μου μοι εἶπεν:

— Ἄν ἐκάναμε ἓνα περίπατο, ἐξῶ 'ς τοὺς δρόμους, τί λές; . . . Ὅτι αἰσθανόμεθα ἀκόμη περισσότερο τὴν εὐτυχίαν μας, μέσα 'ς τὸ ἄγνωστο πλῆθος . . .

Δὲν εἶχα λόγον νὰ τῇ ἀποποιηθῶ αὐτὸν τὸν περίπατον . . .

Ἐξήλθομεν λοιπὸν ἄνευ ὠρισμένου τέρματος, εἰς τὴν τύχην, μὲ τὸ ψῆχος, προσπιεζόμενοι πρὸς ἀλλήλους.

Ἐδεωροῦμεν τοὺς διαβάτας, σταματώντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμπροσθεν τῶν παραθύρων τῶν καταστημάτων.

— Τί ὥραῖος ποὺ εἶνε ὁ περίπατός με συντροφιά! εἶπεν, εἴτα δὲ παρατηρήσασα τυφλὸν τινα καθήμενον παρὰ τὴν ἐξώθυραν οἰκίας τινὸς καὶ τρέμοντα ἐκ τοῦ ψύχους μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐλεήσω. Ἐπρεπε νὰ ἐνοχληθῶ διὰ νὰ εὗρω τὸ βαλάντιόν μου καὶ ἤμην ἔτοιμος νὰ προχωρήσω. Ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε, λέγουσα:

— Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε καλὸς, ὅταν εἶνε εὐτυχής!

— Ἐγὼ δὲ παρετήρουν τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς λάμποντας διὰ μέσου τοῦ καλύπτοντος τὸ πρόσωπόν της πέπλου . . . Αἱ ἀναμνήσεις αὗται μοι ἐπανερχονται μετ' ἀλγεινῆς ἀκρίβειας, μοι φαίνεται ὅτι διαβαίνω ἀκόμη τοὺς αὐτοὺς δρόμους, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν της, καὶ αἰσθάνομαι τὴν χεῖρά της ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου . . .

— Ποὺ πηγαίνομεν; μὲ ἠρώτησε.

— Δὲν εἰδεύρω. Ποὺ θέλεις νὰ πάμε; . . .

— Ἄς ἐξακολουθήσωμε τὸν δρόμον μας κατ' εὐθείαν . . . Ὅταν κουρασθῶμε, σταματαίνομε . . .

. . . Τοιουτοτρόπως ἐφθάσαμεν ἐμπροσθεν τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῶν Παρισίων (Notre-Dame).

— Θεέ μου, τί 'ψηλὰ ποὺ εἶνε! ἀνέκραξε παρατηροῦσα τοὺς πύργους.

Πράγματι, οἱ δύο πύργοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ διετρήπων μὲ τὰς κορυφὰς των τὸν οὐρανόν. Ἐγὼ, ὅστις τοὺς εἶδα καὶ πρότερον ἑκατοντάκις, ἔμεινα ἐκπληκτός ἐκ τῶν διαστάσεων των. Ἐχουσα εἰσέτι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, μὲ ἠρώτησε:

— Ἀνέβηκες ποτὲ ἐκεῖ ἐπάνω;

— Ὁχι . . .

Τότε ἄς ἀναβοῦμε τώρα . . . θέλεις; Πρέπει νὰ φαίνεται ὅλη ἡ πόλις ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω . . . Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲ εἶνε θαυμάσιον τὸ θέαμα! . . .

Ἐγὼ δὲν εἶχα τὴν παραμικρὰν ὁρεξιν ν' ἀναβῶ τὸ τεράστιον ἐκεῖνο ὕψος, διότι ἤξευρα ὅτι εἶμαι ὑποκείμενος εἰς σκοτοδινίας. Ἀλλὰ δὲν ὡμολόγησα τοῦτο εἰς τὴν γυναῖκά μου. Ἠρξίσαμεν λοιπὸν ν' ἀναβαίνωμεν τὴν μεγάλην κλίμακα.

Εἰς τὸ σκότος τοῦ πύργου, ὁσάκις ἐκουράζετο, ἐσταμάτα καὶ ἤρχιζε νὰ φλυαρῇ ὡς μικρὸν παιδίον, ὡς νὰ ἡμεδα ἀνέτως καὶ ἡσυχῶς καθισμένοι παρὰ τὴν θερμάστραν ἐν τῷ δωματίῳ μας. Μεταξὺ ἄλλων, μοι ὡμολόγησεν ὅτι εἶχεν ἀναγνώσῃ ἄλλοτε, κρυφίως, τὴν Notre-Dame de Paris, καὶ μὲ ἠρώτησεν ἂν ἐσώζετο εἰσέτι τὸ κελλίον τοῦ Κλαυδίου Φρολλῶ καὶ ἡ ἑλληνικὴ λέξις, ἣν εἶχε χαράξῃ ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἐγὼ ἠγγνόουν τὰς λεπτομερείας ταύτας.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς μίαν γαλερίαν. Πνευστιῶσα ὑπὸ τοῦ καμάτου, ἐστηρίχθη εἰς ἓνα ρεθτὴν τῆς στέγης, ἔχοντα σχῆμα τέρατος, τοῦ ὁποίου ἀκόμη βλέπω τὴν ὀστεώδη ράχιν καὶ τὸ εὐρέως ἠνεωγμένον ῥύγχος. Παρετῆρει μακρὰν, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο ἡ ὄψις της, ὑπεράνω τῶν γειτνιαζόντων οἰκοδομημάτων, ὑπεράνω τῶν τετραγώνων συνοικιῶν μὲ τὰς προεξεχούσας καπνοδόχας, πρὸς μεμακρυσμένους ὀρίζοντας ἐνθα ἐφαίνοντο ἔρποντα ὀμιχλώδη σχήματα. Κ' ἐγὼ παρετήρουν ὡς ἐκείνη, χωρὶς νὰ σκέπτομαι περὶ οὐδενὸς πράγματος. Αἰφνης ἐψιθύρισεν ἐκείνη, μετὰ στεναγμοῦ.

— Καϋμένη Έσμεράλδα! . . .

Περιεπολήσαμεν τὸ περίστωρον, ὅπως περισκοπήσωμεν ὅλην τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα. Ἡ σκηνογραφία ἤλλαξεν: ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Βερσού, ὁ Σηκουάνας ἐφαίνετο εἰς τινὰ μέρη λευκόφαιος καὶ λασπώδης ἐν τῇ σκιᾷ, σχεδὸν πράσινος εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου! . . . Ὡ! Ἡ κατηραμένη εἰκὼν! . . .

Πάλιν ἐστηρίχθη ἡ σύζυγός μου εἰς τὸ κιονατὸν δρύφρακτον· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην παρετήρει ὑπὸ τοῦς πόδας τῆς τὰς ἐν σχήματι ἡμιαψίδων ἀντηρίδας τοῦ περιστώφου, αἵτινες προσεῖλκυον μᾶλλον τὸ ἐνδιαφέρον της.

— Πῶς ὀνομάζονται ἐκεῖνα; μεῖν ἠρώτησε δεικνύουσα μοι διὰ τοῦ δακτύλου τὰς . . . ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ, τὰς πατερίτσας τῆς μητροπόλεως! . . .

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

(Μετὰ δύο εἰκόνων.)

Εν τῇ προσκλήσει τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας συνελθοῦσα ἐν Βερολίνῳ συνδιάσκεψις ἐποιήσατο πανηγυρικῶς ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τῇ 3/15 Μαρτίου ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ αἰθούσῃ ἐν ἣ τῷ 1878 συνεκροτήθη τὸ συνέδριον τοῦ Βερολίνου. Τὰ μετασχόντα τῆς συνδιασκέψεως Κράτη εἰσὶν ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Αὐστρία καὶ Οὐγγαρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἑλβετία, ἡ Ὁλλανδία, τὸ Λουξεμβούργον, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία καὶ Νορβηγία καὶ ἡ Πορτογαλλία.

Ἡ συνδιάσκεψις διήρκεσεν ἐπὶ δεκαπενδήμερον, αἱ δὲ συνεδριάσεις συνεκροτοῦντο κατ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς δεκάτης π. μ. μέχρι τῆς 5. μετὰ μεσημβρίαν. Πρόεδρος τῆς συνδιασκέψεως ἐξελέχθη ὁ ἐπὶ τῆς ἐμπορίας ὑπουργὸς τῆς Πρωσίας κ. Φερλές, ὁ ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος ἐπισήμως δεξιωσάμενός τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν μετασχόντων τῆς συνδιασκέψεως Κρατῶν. Περί τριῶν ζητημάτων ἡσχολήθη ἡ συνδιάσκεψις, ἥτοι περὶ διακανονίσεως τῆς ἐν τοῖς μεταλλωρυχείοις καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἀνδρακωρυχείοις ἐργασίας, περὶ καθορισμοῦ ἡμέρας τινὸς τῆς ἐβδομάδος καὶ δι' τῆς Κυριακῆς ὡς ἡμέρας ἀναπαύσεως καὶ περὶ διακανονίσεως τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Συμφώνως πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα ἐξελέχθησαν τρεῖς ἐπιτροπεῖαι, καὶ τῆς μὲν περὶ τῶν ἀνδρακωρυχείων πρόεδρος ἐγένετο ὁ Χαουχεκόρν, τῆς δὲ περὶ τῆς ἀναπαύσεως τῆς Κυριακῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βρεσλαβίας πρίγκηψ Κόπ, καὶ τῆς περὶ τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν ὁ διαπρεπὴς γάλλος πολιτευτὴς καὶ φιλόσοφος Ἰούλιος Σίμων.

Τὰ συμπράγματα εἰς ἃ κατέληξεν ἡ συνδιάσκεψις καὶ αἵτινα διετυπώθησαν οὐχὶ ὡς ὑποχρεωτικὰ ἀλλ' ὡς εὐκταῖα ἀπλῶς μεταρρυθμίσεις συνοψίζονται διὰ βραχέων ὡς ἑξῆς.

Ἀποκλείονται τῆς ἐν τοῖς μεταλλωρυχείοις ἐργασίας ἐργάται ἔχοντες ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἐν ταῖς νοτίαις χώραις δώδεκα ἐτῶν. Δι' ἐκείνας τὰς περιστάσεις δι' ἃς οἱ τεχνικοὶ ὅροι εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐπιδράσεως τῆς τοιαύτης ἐργασίας, ἐξεφράσθη ἡ εὐχὴ ὅπως ἐλαττωθῇ ὁ χρόνος τῆς ἐργασίας, ἀφῆθη δ' ἐκάστῳ τῶν Κρατῶν νὰ κανονίσῃ κατ' ἰδίαν τὰς ἰδιαιτέρας σχετικὰς περιστάσεις εἴτε διὰ τῆς νομοθεσίας εἴτε διὰ τῆς διοικήσεως, εἴτε καὶ διὰ συνεννοήσεως τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν μεταλλωρυχείων πρὸς τοὺς ἐργάτας. Εὐκταῖον ἐπίσης ἐδεωρήθη νὰ χρησιμοποιοῦνται πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα εἰς προφύλαξιν τῆς ὑγείας τῶν μεταλλωρύχων, νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὸν

αὐστηρὸν τοῦ Κράτους ἔλεγχον τὰ παντοειδῆ ὠρυχεῖα, νὰ διακανονισθῶσι δὲ ὅσον ἐνεστὶν ἀρμοδιώτερον αἱ πρὸς ἀλλήλους σχέσεις ἐργατῶν, μηχανικῶν, διευθυντῶν καὶ λοιπῶν. Πάντα τὰ Κράτη δέον νὰ βελτιώσωσι καὶ συμπληρώσωσι τοὺς ὑπάρχοντας θεσμούς, τοὺς ἀφορῶντας εἰς τὴν κατάστασιν τῶν μεταλλωρύχων καὶ τῶν ἕνεκα γήρατος, νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας ἀνικάνων εἰς ἐργασίαν ἐργατῶν. Αἱ ἀπεργία δέον νὰ προλαμβάνωνται, πρὸς τὸ συμφέρον δὲ τῆς βιομηχανίας, ἣν αἱ τοιαῦται ἀπότομοι διακοπαὶ συνταράττουσι καὶ ζημιοῦσι, εὐκταῖον ἐκφράζεται ἐν περιπτώσει διαφωνίας, οἱ ἐργάται καὶ ἰδιοκτῆται ὠρυχείων νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν κρίσιν διαιτησίας.

Εὐχὴ διετυπώθη ὅπως εἰς τοὺς παῖδας, καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἐργάτας ἐν γένει ἐπιτραπῇ μία ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως, τοιαύτη δ' ὁρισθῇ ἡ Κυριακή. Ἐξαιρέσεις ἐπιτρέπονται μόνον εἰς τὰς ἐργασίας ἐκεῖνας, αἵτινες ἕνεκα τεχνικῶν λόγων ἀπαιτοῦσι τὴν συνεχὴ παραγωγὴν, ἢ χορηγοῦσιν εἰς τὸ δημόσιον εἶδη, ὧν ἡ παρασκευὴ δέον νὰ γίνηται κατ' ἐκάστην, καὶ εἰς τὰς ἐργασίας ἐκεῖνας, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν δύνανται νὰ τελεσθῶσι μόνον κατ' ὁρισμένας τοῦ ἔτους ἐποχάς. Ἀλλὰ καὶ ἐν περιπτώσει τοιούτων ἐξαιρέσεων δέον ἕκαστος ἐργάτης νὰ εἶνε ἐλεύθερος κατὰ πᾶσαν δευτέραν Κυριακὴν.

Ἀπαγορευτέα ἢ κατὰ τὰς νύκτας ἐργασία εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ κοράσια, ἢ δὲ διάρκεια τῆς ἐργασίας αὐτῶν δέον νὰ μὴ υπερβαίνῃ τὰς ἑνδεκα ὥρας, ὁριζομένης ἀναπαύλης μᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας. Ἐγγαμοὶ γυναῖκες δύνανται νὰ ἐργάζωνται μετὰ τὸν τοκετὸν ἀλλ' ἀφ' οὗ παρέλθωσι τέσσαρες ἐβδομάδες ἀπ' αὐτοῦ.

Εὐκταῖον ν' ἀποκλείωνται τῆς βιομηχανικῆς ἐργασίας παῖδες ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἔχοντες ἡλικίαν ἥττονα τῶν 12 ἐτῶν καὶ ἐν ταῖς νοτίαις χώραις ἥττονα τῶν 10 ἐτῶν, καὶ νὰ ὑποβάλλωνται ἐν ἐκάστῳ Κράτει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς παιδείσεως νόμων. Ὁμοίως εὐκταῖον ν' ἀπαγορεύηται ἡ νυκτερινὴ ἐργασία εἰς παῖδας μικροτέρους τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν ὡς καὶ εἰς τοὺς μέχρι δεκαεξέτῶν μείρακας.

Παῖδες μὴ υπερβάντες τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος δύνανται εἰς ἐξάωρον τὸ πολὺ νὰ ὑποβάλλωνται ἐργασίαν μετὰ διακοπῆς ἡμισείας ὥρας. Ἀποκλείονται οἱ παῖδες πάσης ἐπιβλαβοῦς τῇ ὑγείᾳ ἐργασίας, ἢ λαμβάνονται δι' αὐτοὺς προσφυῇ προφυλακτικὰ μέτρα. Νεαροὶ ἐργάται ἀπὸ 14—16 ἐτῶν ἡλικίας δυνατόν νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ δέκα μόνον ὥρας μετὰ παύσεως μᾶς καὶ ἡμι-